

22 de Juliol: Santa Maria Magdalena

Text de l'Evangeli (Jn 20,1-2.11-18): El diumenge, Maria Magdalena se'n va anar al sepulcre de bon matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat tretta de l'entrada del sepulcre. Llavors se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava, i els diu: «S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat».

Maria es va quedar plorant a fora, a la vora del sepulcre. Mentre plorava, s'ajupí per mirar dins el sepulcre i veié dos àngels vestits de blanc, asseguts al lloc on havia estat posat el cos de Jesús, l'un al cap i l'altre als peus. Ells li diuen: «Dona, per què plores?». Ella els respon: «S'han endut el meu Senyor i no sé on l'han posat». Així que acabà de dir aquestes paraules, es girà enrere i veié Jesús allà dret, però no s'adonava que fos Ell. Jesús li diu: «Dona, per què plores? Qui busques?». Ella, pensant-se que era l'hortolà, li respon: «Si te l'has emportat tu, digues-me on l'has posat, i jo mateixa me l'enduré». Li diu Jesús: «Maria!». Ella es gira i li diu en la llengua dels hebreus: «Rabuni» —que vol dir “mestre”—. Jesús li diu: «Deixa'm anar, que encara no he pujat al Pare. Vés a trobar els meus germans i digues-los: ‘Pujo al meu Pare, que és el vostre Pare, al meu Déu, que és el vostre Déu’. Maria Magdalena anà a trobar els deixebles i els anunciava: «He vist el Senyor». També els va contar el que Ell li havia dit.

«Maria Magdalena anà a trobar els deixebles i els anunciava: “He vist el Senyor”»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui celebrem amb goig santa Maria Magdalena. Amb goig i profit per a la nostra fe!, perquè el seu camí podria molt bé ser el nostre. La Magdalena venia de lluny (cf. Lc 7,36-50) i arribà molt lluny... En efecte, en la matinada de la Resurrecció, Maria cercà Jesús, trobà Jesús ressuscitat i arribà al Pare de Jesús, el “Pare nostre”. Aquella matinada, Jesucrist li descobrí allò més gran de la nostra fe: que ella també era filla de Déu.

En l’itinerari de Maria de Magdala descobrim alguns aspectes importants de la fe. En primer lloc, admirem la seva valentia. La fe, tot i ser un do de Déu, requereix coratge de part del creient. És natural en nosaltres tendir a allò visible, allò que es pot prendre amb la mà. Donat que Déu és essencialment invisible, la fe «sempre té quelcom de ruptura arriscada i de salt, perquè implica la gosadia de veure l’autènticament real en allò que no es veu» (Benet XVI). Maria veient el Crist ressuscitat “veu” també el Pare, el Senyor.

D’altra banda, al “salt de la fe” «s’hi arriba a través del que la Bíblia anomena conversió o penediment: solament qui canvia la rep» (Papa Benet). ¿No fou aquest el primer pas de Maria? ¿No ha de ser aquest també un pas reiterat en les nostres vides?

En la conversió de la Magdalena hi hagué molt d’amor: ella no estalvià res en perfums per al seu Amor. L’amor!: heus ací un altra “vehicle” de la fe, perquè ni escoltem, ni veiem, ni creiem a qui no estimem. En l’Evangeli de sant Joan apareix clarament que «creure és escoltar i, ahora, veure (...)». En aquella matinada, Maria Magdalena arriscà pel seu Amor, escoltà el seu Amor (li bastà oir «Maria» per a reconèixer-lo) i conegué el Pare. «En la matinada de Pasqua (...), a Maria Magdalena que veu Jesús, se li demana que el contempli en el seu camí vers el Pare, fins arribar a la plena confessió: ‘He vist el Senyor’ (Jn 20,18)» (Papa Francesc).

«Maria Magdalena anà a trobar els deixebles i els anunciava: “He vist el Senyor”»

Mn. Albert SOLS i Lúcia
(Barcelona, Espanya)

Avui, celebrem la festa de Santa Maria Magdalena. Acostuma a ser propi del jovent sentir-se apassionat bojament per alguna pel·lícula fins al punt d'arribar a identificar-se personalment amb algun dels protagonistes. Els cristians hauríem de ser sempre joves en aquest sentit davant la vida de Jesús de Natzaret, i saber-nos

identificar amb aquesta gran dona de la qual ens parla l'Evangelí, Maria Magdalena. Ella va seguir els camins de Jesús, va escoltar la seva Paraula, i el Crist li va correspondre concedint-li el privilegi històric de ser la primera a qui fou comunicat el fet de la resurrecció.

Diu l'evangelista que al principi ella no el va reconèixer, sinó que el va confondre amb un pagès del lloc. Però quan el Senyor la crida pel seu nom: «Maria», potser per la manera peculiar de dir-li, llavors aquesta santa dona no va dubtar-hi ni un instant: «Ella es gira i li diu en la llengua dels hebreus: «Rabuni —que vol dir “mestre”—» (Jn 20,16). Després de la seva trobada amb Jesús, ella fou la primera que va córrer a anunciar-ho als altres deixebles: «Maria Magdalena anà a trobar els deixebles i els anunciava: ‘He vist el Senyor’. També els va contar el que Ell li havia dit» (Jn 20,18).

El cristià que, en el seu programa diari de vida, té cura del tracte amb el Crist en l'Eucaristia fent una estona de pregària contemplativa i conrea la lectura assídua de l'Evangelí de Jesús, també tindrà el privilegi d'escoltar la crida personal del Senyor. És el mateix Crist qui ens crida personalment pel nostre nom i ens anima a seguir el camí ferm de la santedat.

«La pregària és conversa i diàleg amb Déu: contemplació per als qui es distreuen, seguretat d'allò que hom espera, igualtat de condició i d'honor amb els àngels, progrés i increment dels béns, esmena dels pecats, remei dels mals, fruit dels béns presents, garantia dels béns futurs» (Sant Gregori de Nissa).

Diguem-li al Senyor: —Jesús, que la meua amistat amb vós sigui tan forta i profunda que, com Maria Magdalena, sàpiga reconèixer-vos en la meua vida.